

SZTANDAR BIBLIJNY

i Zwiastun Chrystusowego Królestwa

IZRAEL: w WOJNIE ~ w POKOJU

Wewnątrz . . .

Izrael: w Wojnie ~ w Pokoju

Wiek Patriarchów

Ciekawostki

Pytania Biblijne

Plan konwencji

I Z R A E L

W WOJNIE ~ W POKOJU

*„I przyprowadzę was z powrotem do ziemi izraelskiej. ...
A będziecie mieszkać w Izraelu, w ziemi, którą dałem ojcom
waszym dawno temu. I będziecie moim ludem,
a Ja będę waszym Bogiem” (Ezech. 36 : 24, 28).*

*„Przywróćę pomyślność ludu mego izraelskiego
i odbudują miasta swoje spustoszone, i znowu będą
w nich mieszkać, zasadzą też winnice i ogrody, i będą jeść
ze swoich zbiorów i pić z nich wino. Na pewno osiedlę ich
w ziemi, którą im dałem; i nie będą już z niej usunięci,
mówi Pan Bóg wasz” (Amos 9 : 14, 15).*

*„W ostateczne dni Jeruzalem i Świątynia Pana będą
najbardziej podziwiane przez świat, i ludzie z wielu krain
przyjdą tam, aby oddać cześć Panu.*

*'Przyjdźcie', każdy powie, 'Wejdźmy na górę Pańską,
do Świątyni Boga izraelskiego; tam On nauczy nas swoich
praw, a my będziemy im posłuszni.' Bo w tych dniach
świat będzie rządzony z Jeruzalem. Pan uspokoi międzyna-
rodowe spory; wszystkie narody zamienią wojenną broń na
narzędzia pokoju. Wtedy wszystkie wojny ostatecznie się
zakończą i ustaną ćwiczenia wojenne. Chodź, Izraelu,
postępujmy w światłości Pana i bądźmy posłuszni Jego
prawom!” (Izaj. 2 : 2 - 5).*

– Żywa Biblia –

„PODNIĘCIE SZTANDAR DO NARODÓW” – Izaj. 62:10

Spis Treści

Maj 2002

Izrael w Wojnie ~ w Pokoju 50

*Wydaje się, że Izrael i Palestyna trwają w
ciągłym konflikcie wojennym.*

Dlaczego i co z tego wyniknie ?

Wiek Patriarchów 54

*Wielcy mężowie i niewiasty Starego
Testamentu. Kontynuacja naszej serii z
Abakuka 2:2*

Pytania Biblijne 57

Izrael i jego obecne zmagania

Sztandar Biblijny i Zwiastun Chrystusowego Królestwa (PL ISSN 1230-1086) Miesięcznik – Wydawany przez Świecki Ruch Misyjny „Epifania” w Nowym Dworze Mazowieckim. Redaktor: Bernard Hedman Chester Springs, Pa. 19425, USA, Redaktor odpowiedzialny w Polsce: Piotr Woźnicki, ul. Zdobywców Kosmosu 17, 05-100 Nowy Dwór Mazowiecki. Witryna internetowa: <http://epifania.pl>
Cena: pojedynczego numeru - 1,50 zł; prenumerata roczna (12 numerów) - 18 zł.

POMIMO WIEKÓW PRZEŚLADOWAŃ i prób wyniszczenia ich z wielu stron, pozbawieni ziemi Żydzi, odzyskali ją w końcu, tego miesiąca, 54 lata temu – 14 maja 1948 roku – i Państwo Izrael stało się rzeczywistością.

Odtąd historia tego regionu nacechowana jest militarnym, politycznym i ideologicznym konfliktem. Wiadomości, które od ponad miesiąca stamtąd napływają, ukazują wstrząsające sceny i znacznie zwiększają obawy przed powszechną wojną na Bliskim Wschodzie.

Chociaż powierzchowną przyczyną obecnego konfliktu jest uczucie głębokiej urazy do Izraela z powodu stanu okupacji palestyńskiego terytorium, to istnieją głębsze, bardziej starożytne przyczyny. Podłożem dla większości z tych zamieszek jest zasada nienawiści wobec Izraela: wobec narodu i jego ludzi. Nie jest tajemnicą, że dla wielu arabskich stolic istnienie żydowskiego państwa jest obrazą. Korzenie tej wrogości sięgają czasów biblijnych i synowskiej nieprzyjaźni pomiędzy dwiema odrębnymi gałęziami rodziny Abrahama: Izaakiem i Ismaelem. Chociaż obecny konflikt występuje głównie między palestyńskimi wojownikami i państwem izraelskim, to rozpatrywanie go tylko w tych kategoriach jest zbyt proste. Nie jest to też zwykła walka Muzułmanów z Żydami, ponieważ są połączone siły palestyńskich chrześcijan, występujące przeciw temu, co uważają za siły okupacyjne. Ponadto istnieją narody, u których niechęć do Izraela wynika z różnych przyczyn kulturowych i które mają chrześcijańskie dziedzictwo.

NARÓD IZRAELSKI: NIENAWIDZONY I KOCHANY

Mały w kategoriach ekonomicznych, potężny w swoim wpływie na międzynarodową psychikę, Izrael jest obecnie odbierany przez świat jako sprawca terroru. Czy naród, który został ocalony od zagłady w Drugiej Wojnie Światowej, jest teraz niszczycielem palestyńskiego ludu? Czy roszczenia narodu żydowskiego do swej ojczyzny w biblijnych krainach, unieważniają podobne żądania ze strony nie wyzwolonych Palestyńczyków? Czy Palestyńczycy mają prawo do własnego, suwerennego państwa? Czy dwa narody mogą wspólnie żyć w pokoju?

Kontrast jakości życia pomiędzy Izraelem i terytoriami palestyńskimi jest bardzo wielki. Usiłując się zabezpieczyć przed bombowymi atakami samobójców i innymi niebezpiecznymi atakami, państwo żydowskie popiera budowę setek żydowskich osiedli – placówek na obcej ziemi – których celem jest rozczłonkowanie terytorium. Chociaż Izraelskie Siły Obrony (IDF) wycofały się kilka miesięcy temu, ostatni konflikt zmusił ich do powtórnego zajęcia tego terytorium; oni przedostali się na Zachodni Brzeg i do Strefy Gazy, i znacznie ograniczyli codzienną migrację pracowników na tym obszarze. Pozbawieni źródeł dochodu, odcięci od zysków z handlu, Palestyńczycy żyją w trudnych warunkach ekonomicznych.

ABRAHAM: CZCIGODNY PRZODEK

Ojciec wierzących, Abraham, jest uznawany przez Żydów, Muzułmanów* i Chrześcijan, i każda z tych grup ocenia go wysoko jako sprawiedliwego sługę Najwyższego. Koran poprawnie identyfikuje Abrahama ani jako Żyda, ani jako chrześcijanina (*Koran*, Sura II, w.134); w rzeczywistości on był Hebrajczykiem, prekursorem rasy semickiej, która obejmuje zarówno Żydów (przez Izaaka) jak i Arabów (przez Ismaela).** Niezgoda pomiędzy Sarą i Hagar spowodowana przez pogardę Ismaela dla Izaaka oraz późniejsze wyrzucenie Hagar i jej syna, dało początek wiekom wrogości pomiędzy dwiema gałęziami potomków Abrahama, jakie nastąpiły (1 Mojż. 21:9-21).

Pismo Święte podaje, że Abraham był uczuciowo utrapiony sprzeczką między jego żoną i nałożnicą, ponieważ *miłował Ismaela*. Zachowanie tego w umyśle jest ważne, kiedy obserwujemy obecną walkę pomiędzy Żydami i Palestyńczykami. *Bóg miłuje lud palestyński*. On obiecał, że potomstwo Ismaela stanie się wielkim narodem (w.13 i 18). Rzeczywiście, w czasach Imperium Osmańskiego narody arabskie były jedną z najbardziej wpływowych potęg na ziemi. Przez swoją kulturę i biblioteki szerzyli wielką mądrość, a świat im zazdrościł. Kiedy zachodnie kraje były pogrążone w średnio-wiecznej ciemności, arabska cywilizacja zagłębiała się w wielkiej wiedzy i erudycji. Odpowiedzią krajów chrześcijańskich było zaatakowanie ich w mniej niż świętych krucjatach. Chociaż Imperium Osmańskie upadło krótko po I Wojnie Światowej, kiedy nadszedł czas, aby Izrael *zrzucił jarzmo obcych ciemności*, bogata spuścizna arabskiej kultury pozostaje.

WCZESNA HISTORIA WSPÓŁCZESNEGO PAŃSTWA

Współczesna historia narodu izraelskiego ma swoje korzenie w starożytnym proroctwie. W pierwszej dekadzie swego istnienia, główne źródło dochodu Izraela pochodziło z Niemiec w formie odszkodowań wojennych i wypłat naprawczych dla osób fizycznych. W dodatku do tego państwo otrzymało dotacje ze Stanów Zjednoczonych. One zakończyły się w 1959 roku i nastąpiła seria pożyczek.

Populacja Izraela potroiła się w ciągu tych lat i do końca 1957 roku liczyła prawie 2.000.000 ludzi (włączając ponad 200.000 Arabów). Proklamacja niepodległości Izraela głosiła: „Państwo Izrael będzie otwarte na imigrację Żydów ze wszystkich krajów ich rozproszenia.” Według Ben-Guriona, pierwszego Premiera, w pierwszej dekadzie przybyło do Izraela około 1.000.000 imigrantów z 79 krajów.

Widzenie o ponownie zebranych i ożywionych kościach, z 37 rozdziału Ezechiela, wspaniale przedstawia naród żydowski, który pod wpływem Syjonizmu powraca do „życia” po wiekach bezdomnego rozproszenia.

* Nazwa Muzułmanin, znaczy podporządkowany woli Boga (Allacha).

** Dostrzegamy, że wielu Palestyńczyków jest chrześcijanami, wielu z nich szamota się pomiędzy uznaniem Boskich obietnic dla narodu żydowskiego i *naturalną* przynależnością do swego własnego ludu. Zobacz „Ciekawostki” na stronie 57.

„Rybitwi i Łowcy”

Ponieważ Jeremiasz 16:14-16 jest jednym z najbardziej jasnych fragmentów biblijnych opisujących ponowne zgromadzenie Izraela w Ziemi Świętej, rozważmy go w związku z tym tematem:

Przeżoż oto dni idą, mówi PAN, że nie rzeką więcej: Jako żyje PAN, który wywiódł synów Izraelskich z ziemi Egipskiej. Ale: Jako żyje PAN, który wywiódł synów Izraelskich z ziemi północnej, i ze wszystkich ziem, do których ich był wygnał, gdy ich zasię przywiodę do ziemi ich, którąm dał ojcom ich. Oto ja pošlę do wielu rybitwów (mówi PAN), aby ich łowili; potem pošlę do wielu łowców, aby ich łapali na wszelkiej górze i na wszelkim pagórku, i w dziurach skalnych.

Rozumiemy, że „ziemią północną” była Rosja, w której pod koniec XIX wieku zamieszkiwała prawie połowa Żydów. Wyrażenie „wszystkie ziemie” zdaje się, że odnosi się do innych krajów, w których znajdowały się duże enklawy Żydów, takich jak Polska, Niemcy, Rumunia i Węgry.

„Rybitwi”

Od roku 1878, zgodnie ze swoją obietnicą z Jer. 16:16, Bóg posyłał „rybitwów,” aby przyciągali Jego rozproszony lud z powrotem do ich ojczyzny. Ich przynętą był Syjonizm (filozofia obecnie bardzo wżgardzona przez wielu w Izraelu i poza jego granicami). Wielu mężów stanu - żydowskich i chrześcijańskich - oraz inne wpływowe osobistości były zaangażowane w popieranie sprawy Syjonizmu, szczególnie posłuch miała działalność Teodora Herzla oraz Kongres Syjonistów w 1897 roku. Posłannictwo Syjonizmu przemawiało do wielu Żydów, którzy powracali z dalekich stron, aby domagać się swej starożytnej ziemi. Inni pozostali tam, gdzie przebywali aż do czasu, gdy wytropili ich „łowcy.”

„Łowcy”

Nienawistne prześladowania i usiłowanie wytepienia ludności żydowskiej przez nazistowski reżim Adolfa Hitlera, były prawdopodobnie najbardziej przerażającym rozdziałem obecnego wieku. Był bezwzględnie okrutny i nieugięty w swej determinacji usunięcia Żydów z oblicza ziemi, a jego barbarzyństwo inaczej określiło słowo „holocaust”, i pozostawiło na zachodniej cywilizacji plamę, która nie może być usunięta ani zapomniana.*

Czego nie zdołały dokonać apele Syjonizmu, dopełniło prześladowanie, kierując tysiące Żydów do Palestyny i zmuszając resztę świata do uświadomienia sobie roszczeń i starożytnych praw tego ludu. Holocaust dał ludowi żydowskiemu determinację do przetrwania i wpłynął na jego tożsamość w sposób, w jaki żadne inne wydarzenie w historii ich rozproszenia nie dokonałoby tego.

Wojna sześciodniowa

Zrodzona w tumultach wojny, zaatakowana przez sprzymierzone siły arabskie, egzystencja młodego państwa ponownie została zagrożona w czerwcu 1967 r. Świat arabski, dowodzony przez egipskiego Prezydenta, Gamela-Abdula Nassera, wznowił wojnę przeciw Izraelowi. Zwycięstwo Izraela w tym konflikcie zaowocowało zdobyciem większych terytoriów. W rzeczywistości, niezwykle szybka „sześciodniowa” wojna przyniosła im władzę nad Zachodnim Brzegiem, Strefą Gazy, Półwyspem Synaj i Wzgórzami Golan. Co najważniejsze, siły izraelskie zdobyły Stare Jeruzalem. Żydzi znowu mieli władzę w mieście Króla Dawida. Te zdobycze potęgują dzisiejszy spór. Chociaż Izrael rzekł się Półwyspu Synaj, to wciąż okupuje Wzgórze Golan (do których rości sobie prawo Syria), a obecnie (kwiecień 2002) zajmuje część Zachodniego Brzegu i Strefy Gazy. Z 5,6 milionowej populacji Izraela, około 128.000 to izraelscy osadnicy na Zachodnim Brzegu, Wzgórzach Golan i we Wschodnim Jeruzalem. Niektórzy odnoszą się do Zachodniego Brzegu jako Judei i Samarii, biblijnych nazw tego regionu.

Izrael jest w dużej mierze zurbanizowany i większość jego obywateli jest Żydami. Określenie „żydowski” zawiera w sobie pojęcie narodowości, pochodzenia etnicznego, religii i kultury. Żyd w Izraelu jest żydowski przez religię i etniczność, i izraelski przez swoje obywatelstwo, lecz ponieważ populacja izraelska przybyła z całego świata, cechuje się znacznym zróżnicowaniem pod względem rasowym, kulturowym i etnicznym. Więcej niż połowa izraelskich Żydów urodziła się w Izraelu (*Sabra*), lecz ich rodzice i dziadkowie pochodzą z ponad 100 różnych krajów, jak wskazuje Pismo Święte, kiedy mówi o ponownym zgromadzeniu rozproszonego ludu. (5 Moj. 30:1-3; Jer. 32:37). Połączenie imigracyjnej ludności o tak różniącą się kulturze, językach i cechach rasowych było ogromnym wyzwaniem dla przywódców nowego państwa, a ich sukces jest w dużej mierze spowodowany wciąż istniejącym zagrożeniem z zewnątrz i wrogami wewnątrz.

Niezależnie od tego jak zawile są przyczyny trudnego położenia nie mających państwa Palestyńczyków, widocznie odpowiada to krajom arabskim, które wykorzystują ich stan do publicznego potępienia Izraela. Chociaż w staraniach o pokój pomiędzy Izraelem i palestyńskimi Arabami, obie strony są ponaglone do uczynienia bolesnych kompromisów, i podczas gdy nie ma żadnych oznak pójścia na jakiegokolwiek ustępstwa ze strony Arabów, Izrael wielokrotnie rezygnował z ziem zdobytych w różnych konfliktach ze swymi agresorami. Polityka „Ziemi za Pokój” jak dotąd dowiodła, że jest złudzeniem i dopiero się okaże czy kwestie polityczne i sprawy bezpieczeństwa mogą być pomyślnie rozwiązane. Pozostają straszne obawy, że niezależnie od tego, co Izrael czyni i ile ziemi oddaje, on wciąż jest niepopularny i zagrożony zniszczeniem przez sąsiadów. Bez nadzoru Opatrzności, historia narodu izraelskiego nie kształtowałaby się pomyślnie na przyszłość.

* To jest doświadczenie, które dzisiaj pobudza Izrael do zawziętej obrony. Powinniśmy pamiętać, że Izrael walczy o swoje życie. Żadnemu obrońcy pokoju ze Stanów Zjednoczonych ani jakiegokolwiek innej jednostce nie wolno ignorować tej rzeczywistości.

Obecna sytuacja

Jak zostało zauważone, stopniowe nabywanie ziemi przez działania wojenne spowodowało na Izrael i jego palestyńskich sąsiadów kłopoty, które dzisiaj dostrzegamy. Jednakże, należy uczciwie stwierdzić, że Izrael zdobywał ziemię jako wojenne łupy – w wojnach, do których został zmuszony. *Intifada* – powstanie – palestyńskiej ludności na Zachodnim Brzegu i w Strefie Gazy od ponad roku zajmuje pierwsze strony gazet. W ostatnim czasie sytuacja dramatycznie się pogorszyła. Usiłując zahamować serię samobójczych ataków bombowych, które przez ponad miesiąc pozbawiły życia wielu Izraelitów, IDF ponownie zajęły miasta, z których wycofały się przed kilkoma miesiącami. Powstały z tego konflikt spowodował śmierć wielu Palestyńczyków i zaostrzył niebezpieczną już sytuację. Rosnące oburzenie wobec Izraela z powodu jego niesprawiedliwej, jak się uważa, zemsty na ich napastnikach, będzie prawdopodobnie sprzyjać większemu rozwojowi terroryzmu i samobójczych ataków bombowych. Dają się słyszeć liczne głosy skarg na Izrael ze strony Narodów Zjednoczonych, Unii Europejskiej i, bardziej dyplomatycznie, ze Stanów Zjednoczonych.

W czasie pisania tego artykułu, Prezydent Autonomii Palestyńskiej, Jasser Arafat, jest ograniczony do niewielkiej, ogrodzonej części swego zniszczonego biura i otoczony przez izraelskie czołgi. Amerykański Sekretarz Stanu, Colin Powell, podczas misji medialnej usiłował przekonać Pana Arafata, aby powstrzymał swych niebezpiecznych stronników, a w tym samym czasie nakłaniał Izraelitów do wycofania się z terytoriów palestyńskich. Jak dotąd, powodzenie jego misji jest niewielkie. Premier Ariel Sharon jest zdecydowany posłać swą armię, aby zniszczyła ogniska terrorystów, likwidując zagrożenie dla Izraela. On nie jest skłonny do respektowania nakazów z Białego Domu. On rozumie to, co wszyscy Izraelici rozumieją: *Izrael walczy o swą narodową egzystencję*. Wierzymy, że większość Palestyńczyków byłaby skłonna żyć wspólnie z Izraelem w pokoju. Lecz wielu jest tych, którzy nienawidzą Izraela z zasady, którzy gardzą nim jako „syjonistycznym tworem” i którzy zasadniczo, i histerycznie sprzeciwiają się istnieniu żydowskiego państwa i nigdy nie zgodzą się na pokój.

IZRAEL PRZEWODEM BŁOGOSŁAWIEŃSTWA

Izrael został ożywiony i ponownie stał się niezależnym narodem. Wierzymy, że długo oczekiwany czas prawdziwego wywyższenia Izraela jako przewodu Mesjańskiego błogosławieństwa dla ludzkości, nie jest zbyt odległy. Cóż z tego, że nadejdzie następny wielki atak ucisku, ponieważ Stary Świat przemija a Nowy Porządek jest wprowadzany? Co z tego, że „czas ucisku Jakubo-

wego” nie osiągnął jeszcze swej pełni i że on musi dokonać dzieła dalszego oczyszczania wśród Boskiego ludu, Izraela (Jer. 30:1-7; Iz. 2:2-5)? Te wydarzenia nie powinny powstrzymywać ludu Pana od radowania się Nowymi Niebiosami i Nową Ziemią, które Bóg ma stworzyć, jak sam oświadcza – „Weselcie się, a radujcie się na wieki wieków z tego, co Ja stworzę” (Iz. 65:17-19; 2 Piotra 3:13).

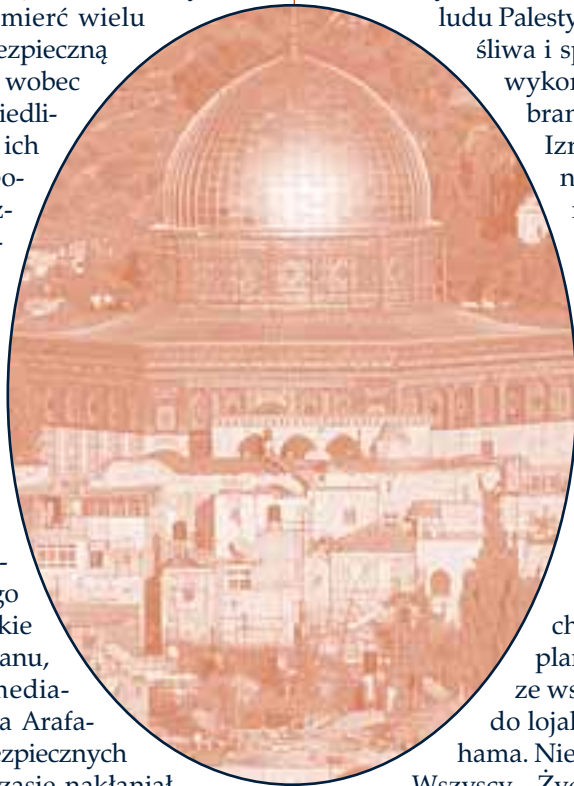
PEWNOŚĆ BOSKICH OBIETNIC

Wypełnienie się Boskich obietnic jest pewne. Ten obecny zły świat nie jest zdolny, by błogosławić pełnią Boskich obietnic. Boskie obietnice będą zrealizowane w największym zakresie w Jego nadchodzącym Królestwie i w nowym świecie, który nastąpi. Jest pewne, że dla ludu Palestyńskiego jest przygotowana szczęśliwa i spokojna przyszłość. *Na razie* Bóg wykonuje swoją wolę przez Jego wybrany lud, Izrael. To nie znaczy, że Izrael jest wzorem cnoty. Wielu z nich ma światowe usposobienie i nie przykładają większej wagi do obietnic udzielonych Abrahamowi i ich ojcom. Dlatego nie spodziewamy się z ich strony sprawiedliwego zachowania. Lecz Boska miłość do Jego ludu nie zależy od *ich sprawiedliwości*, lecz od *Jego obietnic*. Apostoł Paweł daje wyraźnie do zrozumienia, że Izrael jest miły Bogu przez wzgląd na ich ojców (Rzym. 11:28,29).

Bóg miłuje swój lud izraelski, chociaż oni są zaślepieni co do Jego planów i celów wobec nich. I tak jest ze wszystkimi, którzy zobowiązują się do lojalności w stosunku do Boga Abrahama. Nie ma żadnej doskonałości w sobie. Wszyscy – Żyd, Muzułmanin, Poganin – muszą uwierzyć i przyjąć Syna Bożego, Mesjasza, Chrystusa Jezusa. W obecnym czasie jest to niemożliwe dla większości Żydów, ponieważ oni pokładają nadzieję w Zakonie i swych tradycjach. Dla większości Muzułmanów to jest trudne do zrozumienia, ponieważ ich pisma uczą, że Bóg (Allah) nie ma żadnego potomka. Dla olbrzymiej większości świata, pogrążonego w materializmie czy w codziennej walce o przetrwanie, fakt, że potrzebują zbawienia, przekracza ich zrozumienie.

Właśnie tak, jak ręka Abrahama została zatrzymana przed zabiciem syna, Izaaka, tak wrogowie Izraela, czy Arab, czy poganin, będą powstrzymani w swych usiłowaniach zniszczenia narodu żydowskiego. „Wszelka broń ukuta na ciebie będzie bezskuteczna,” napisał izraelski prorok, Izajasz (54:17, BT). Nie ma żadnego zamachowca samobójcy, żadnego pocisku ani żadnego myśliwca tak potężnego, aby oddzielić Boski lud tej ziemi, od ziemi, którą On im dał. Jeszcze się okaże czy palestyńskie państwo stanie się rzeczywistością, lecz Bóg Abrahama, Izaaka i Jakuba nie dozwoli, aby to było kosztem egzystencji Izraela.

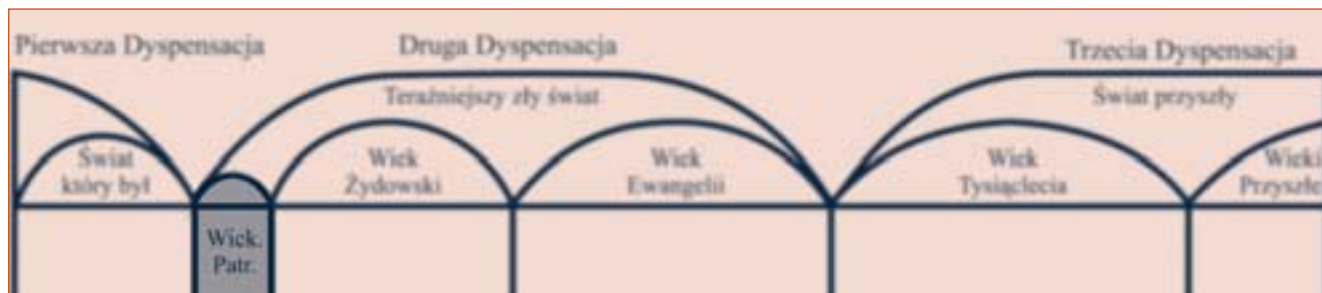
BS '02,50-53

WIEK PATRIARCHÓW

„Jezus Chrystus był sługą obrzezki dla prawdy Bożej, aby potwierdził obietnice ojcom uczynione”

— RZYM. 15 : 8 —

Część piąta naszej serii z Abakuka 2: 2: „Napisz widzenie, a napisz rzetelnie na tablicach, aby je prędko czytelnik przeczytał”.

DOTYCHCZAS W NASZEJ TEGOROCZNEJ SERII dotyczącej Boskiego Planu skupiliśmy się głównie na rozwinięciu Planu Bożego w naszych czasach oraz na nadchodzącym wypełnieniu się Jego obietnic w celu błogosławienia świata ludzkości. Gdyby ktoś pomyślał, że to jest jakieś nowe objawienie lub nawet wymysł opierający się na pragnieniach wziętych za rzeczywistość, to obecnie postaramy się pokazać, że prawdziwe zrozumienie Boskich celów jest mocno zakorzenione w odległej przeszłości. Ono zasadza się na obietnicach Jego Przymierza udzielonych pewnym *jednostkom* spośród odległych przodków tych, którzy stali się znani jako „wybrany lud” Boga.

Okres Patriarchów jest najkrótszym ze wszystkich Wieków ukazanych na naszym dyspensacyjnym rysunku powyżej. Trwał on zaledwie 659 lat, ale podczas tego okresu był poczyniony znaczny postęp w zakresie założenia podstaw wiary, nie tylko dla wybranego przez Boga narodu Izraela, ale także dla ludzi, którzy w późniejszym okresie będą przysposobieni jako Jego duchowi synowie i córki.

Pismo Święte mówi o trzech światach lub dyspensacjach: o świecie, który był i zaginął w potopie; o niebiosach i ziemi, które są teraz, znane inaczej jako teraźniejszy zły świat, oraz o świecie przyszłym, nowych niebiosach i ziemi, gdzie będzie panować sprawiedliwość (2 Piotra 3:5-7,13). Podczas gdy przedpotopowi przodkowie z rodzaju ludzkiego mogą być w szerszym znaczeniu uważani za Patriarchów, lub pierwszych ojców, to określenie to jest używane głównie w odniesieniu do przodków Hebrajczyków lub, mówiąc ściślej, do narodu Żydowskiego. „Ojcami” są ci, po których oni odziedziczyli Boskie obietnice, i którzy z tego względu są umiłowanymi Boga (Rzym. 11:26-30).

PO POTOPIE

Wiek Patriarchów, pierwszy okres teraźniejszego świata, zaczął się z końcem potopu, kiedy Bóg uczynił specjalne przymierze z Noem i jego potomkami, że ziemia nigdy więcej nie będzie zniszczona wodami potopu (1 Moj. 9:8-17). Jednakże, w szczególnym znaczeniu, światło Bożego Planu Zbawienia zaczęło świecić jaśniej, kiedy Bóg wybrał Abrahama na odbiorcę tych obietnic, które są istotne nie tylko dla Żydów, ale także

dla chrześcijańskiej wiary. Przymierze, jakie Bóg zawarł z Abrahamem jest więc zasadniczym zarysem Wieku Patriarchów.

Bóg na podstawie przymierza nie zajmował się każdą istotą ludzką z osobna ani nie udzielał błogosławieństw Przymierza Abrahamowego każdemu wówczas żyjącemu. On pozostawił inne narody, aby szły swoją własną drogą grzechu przez czas istnienia, aby w ten sposób ich doświadczenie ze złem mogło dokonać swojego dzieła. Bóg przewidział, że upadli mężczyźni i kobiety we właściwym czasie będą serdecznie pragnąć uwolnienia od warunków panujących pod przekleństwem śmierci i że przymierze uczynione z Abrahamem zapewniło im ostateczne wybawienie. Ponieważ Bóg oczywiście nie zamierzał zachować w tym czasie całego świata, jakie były Jego cele podczas Wieku Patriarchów?

PIERWSZY CEL BOGA WIEKU PATRIARCHÓW

Tym celem było objawienie w zarysie Jego chwalebne-go planu zbawienia, co uczynił w bardzo zwięzłej formie wobec Abrahama. „I rzekł PAN do Abrama: Wynijdź z ziemi twej, i od rodziny twojej, i z domu ojca twego, do ziemi, którąć pokażę. A uczynię cię w naród wielki ... i będą błogosławione w tobie wszystkie narody ziemi. Tedy wyszedł Abram, jako mu rozkazał Pan” (1 Moj. 12:1-4). Również Sara będzie wielce zaszczycona. „I będę jej błogosławił ... i będzie rozmnożona w narody, a królowie narodów z niej wynijdą” (1 Moj. 17:16).

Bóg nie wybrał ojca Abrahama ani jego brata, czy też bratanka. On wybrał Abrahama, dostrzegając w nim oczywiście zalety charakteru potrzebne do poniesienia wielkiej odpowiedzialności i taką wiarę, która byłaby przykładem dla pokoleń do naśladowania, zyskując dla niego zaszczytną sławę „ojca wszystkich wierzących” (Rzym. 4:8-11; Gal. 3:6-9). Wiara i posłuszeństwo Abrahama zostały dowiedzione podczas opuszczania, wraz z żoną Sarą, bratankiem Lotem i innymi krewnymi oraz ich służbą i dobytkiem, swojego rodzinnego domu w kwitnącym i zamożnym Ur Chaldejskim. Abraham był bardzo zasobny w bydło, srebro i złoto. Cała rodzina Abrahama składała się z dużej liczby osób i taka wędrówka była ogromnym przedsięwzięciem. W Liście do Żydów 11:8-10 Apostoł Paweł chwali wiarę Abrahama: „Wiarą powołany będąc Abraham, usłuchał Boga, aby

poszedł na ono miejsce, które miał wziąć za dziedzictwo, i wyszedł, nie wiedząc, dokąd idzie. Wiara mieszkał w ziemi obiecanej jako w cudzej ... Albowiem oczekiwał miasta mającego grunty, którego sprawcą i budownikiem jest Bóg."

Izaak – Nasienie Obietnicy

Abraham w wieku 85 lat wciąż był bez dzieci. To, w jaki sposób Bóg miałby uczynić z niego wielki naród było sprawą nieco zawiłą, a ponieważ wydawało się nieprawdopodobne, aby Sara mogła urodzić dziecko, zaofiarowała Abrahamowi swoją służebnicę Hagar i tak narodził się Ismael. Ale dziecię niewolnicy nie było tym obiecany nasieniem. Trzydzieści lat później Bóg potwierdził swoje przymierze z Abrahamem i obiecał, że Sara jeszcze porodzi syna. Będzie miał na imię *Izaak*, a Bóg ustanowi z nim i jego potomstwem Przymierze. Abraham błagał, aby *Ismael* mógł znaleźć łaskę w oczach Boga i syn niewolnicy rzeczywiście otrzymał bogactwo błogosławieństw, ale nie miał odziedziczyć obietnic Przymierza. Chociaż śmiech był naturalną reakcją tej wiekowej pary na samą myśl o możliwości posiadania własnego syna, długie doświadczenie nauczyło ich zupełnej ufności, więc Abraham i Sara, jego żona, *uwierzyli* Bogu i w stosownym czasie narodził się Izaak.

Ostateczna próba wiary nadeszła, kiedy Bóg wezwał Abrahama do ofiarowania Izaaka, umiłowanego nasienia obietnicy, na ofiarę całopalną. Opis sceny na Górze Moria, gdy Izaak zapytał: „... a gdzież baranek na ofiarę paloną?“, nadal porusza serce. I odpowiedź Abrahama: „Bóg sobie obmyśli baranka na ofiarę paloną, synu mój“ (1 Moj. 22:7,8). Ten dowód zupełnej, nie kwestionowanej wiary spowodował dalsze potwierdzenie Przymierza z Abrahamem, podane bardziej szczegółowo i przypieczętowane wówczas Boską przysięgą.

Przymierze potwierdzone Izaakowi

W Biblii stosunkowo niewiele jest zapisane o życiu i doświadczeniach Izaaka. Po śmierci swojej matki poślubił Rebeke, wnuczkę Nahora, który był bratem Abrahama, i we właściwym czasie urodziły się im bliźnięta - Ezaw i Jakub. Chłopcy byli niewątpliwie radością Abrahama, który żył do czasu, kiedy mieli po około piętnaście lat. Jego myśli dotyczące spadkobiercy obietnic Przymierza po Izaaku nie zostały zanotowane, chociaż wiadomość, jaką Bóg przekazał Rebecce, że „większy [starszy] będzie służył mniejszemu [młodszemu]“ (1 Moj. 25:23) mogła być rozważana i omawiana w rodzinie. To, że Rebecka otrzymała bezpośrednie objawienie od Pana, potwierdza jej osobistą wartość i umieszczenie jej, jako jednej z „matriarchów“, na zaszczytnym miejscu.

Izaak oczywiście musiał być od młodości świadomy Boskich wydarzeń, jakie towarzyszyły jego narodzeniu, i w pełni zdawać sobie sprawę z wielkiego zaszczytu i odpowiedzialności bycia Nasieniem obietnicy. Boskie stanowcze przekazanie Przymierza Izaakowi jest zapisane w 1 Moj. 26:1-5, w prawie identycznych słowach jak te, które były przekazane Abrahamowi. Niezwykły sposób, w jaki Izaak został nakłoniony do obdarzenia błogosławieństwem „pierworództwa“ nie Ezawa, swego pierworodnego, ale młodszego syna Jakuba, podkreśla

zasadę, że Bóg w swojej znajomości *wybiera* tych, których charaktery są mu najbardziej przyjemne i który chce, przez ich wiarę i lojalność, pomóc w wspieraniu postępu w interesie Boskiego Planu. Podczas gdy Biblia jasno wyjaśnia, że Izaak bardziej wyróżniał Ezawa, to Rebecka odegrała w sposób istotny ważną rolę w osiągnięciu celów Boga dla swojego młodszego syna.

Izaak żył do 180. lat patrząc na swoją rodzinę, która – dzięki obu synom – niezmiernie się pomnożyła, a w 12. synach Jakuba widział zaczątki „wielkiego narodu“, tak ważnego w Przymierzu Boga z Abrahamem.

Przymierze potwierdzone Jakubowi

Podczas gdy niektórzy mają uczucie, że zachowanie Jakuba w kwestii pierworództwa jest co najmniej nieuczciwe, może nawet z domieszką przebiegłości, która niechętnie czyni go drogim dla potomnych, to nie ma najmniejszej wątpliwości, że działał tu przemożny wpływ Boga. On znał, już przed narodzeniem, charaktery obu synów Izaaka: „Jakubam umiłowałem, ałem Ezawa miał w nienawiści [umiłowałem mniej]“ (Rzym. 9:13). Mówiąc jaśniej, Ezaw nie miał wielkiego poszanowania dla Boskiego powołania przekazywanego w tej rodzinie i był wystarczająco chętny do dokonania transakcji w sprawie przypadającego mu prawnie dziedzictwa za sporządzony naprędce posiłek (1 Moj. 25:28-34).

Jednak bolesne rozczarowanie Ezawa po uświadomieniu sobie, że utracił zaszczyty normalnie przypadające pierworodnemu spowodowało, że życie brata znalazło się w niebezpieczeństwie i Jakub schronił się u swego wuja, Labana. Izaak pobłogosławił mu przed odjazdem i polecił, aby znalazł sobie żonę spośród swoich własnych krewnych i oficjalnie przekazał Jakubowi błogosławieństwo Przymierza Abrahamowego: „A Bóg Wszchemogący niech ci błogosławi, a niech cię rozrodzi i rozmnoży ... I niech ci da błogosławieństwo Abrahamowe, tobie i nasieniu twemu z tobą, abyś odziedziczył ziemię pielgrzymstwa twojego, którą dał Bóg Abrahamowi“ (1 Moj. 28:3,4).

Podczas podróży Jakuba do domu Labana w Padanaram Bóg osobiście potwierdził obietnice dane Jakubowi: „A będzie nasienie twoje jako proch ziemi, i rozmnożysz się ... a będą ubłogosławione w tobie wszystkie narody ziemi i w nasieniu twoim“ (1 Moj. 28:13-15). Bóg od czasu do czasu udzielał dodatkowych zapewnień swojej łaski, a imię Jakub zostało zmienione na Izrael i od tego czasu jego rodzina stała się znana jako „dzieci Izraela“ (1 Moj. 35:10-12).

Obiecane błogosławieństwa

Wyrażenie „gwiazdy niebieskie“ z 1 Moj. 22:16-18 jest pierwszą wzmianką, że potomstwo Abrahama będzie obejmowało duchowe, niebiańskie pierwiastki w przeciwieństwie do „piasku, który jest na brzegu morskim“, wskazującego na drugich, będących w ziemskiej naturze. Święty Paweł nazywa te obietnice *Ewangelią* [w j. ang. - przyp. tłum.] (Gal. 3:8).

One oznaczają, (1) że Abraham i Nasienie będą wielce błogosławieni; (2) że obiecane Nasienie – ziemskie i niebiańskie – pokona wszystkich swoich nieprzyjaciół (w.17); i (3) że ich dzieło błogosławienia obejmie całą rodzinę ludzką. Dlatego Przymierze Abrahamowe jest

postrzegane jako ucieleśnienie całego Planu Zbawienia, a skoro błogosławienie jest przeciwieństwem przekleństwa to nieodłączna jest obietnica, że przekleństwo grzechu i śmierci będzie oddalone przez działanie Nasienia Abrahamowego. To Przymierze, jak naucza św. Paweł, nieodzownie zakłada zmartwychwstanie ze śmierci (Dz.Ap. 26:6-8).

Z późniejszych zapisów, poczynionych w pismach Mojżesza z korzyścią dla wiernych poprzez Wieki, widzimy, że pierwszy Boski cel Wieku Patriarchów został spełniony: objawienie Jego Planu przy pomocy bezpośrednich wyrażen słownych swojemu przyjacielowi, Abrahamowi, a w ten sposób wszystkim, którzy są nasieniem Abrahamowym albo wskutek naturalnego dziedziczenia, albo na podstawie udziału w jego wierze i sprawiedliwości.

DRUGI CEL BOGA WIEKU PATRIARCHÓW

Nieco bardziej złożoną cechą tego Wieku jest ustanowienie dla niego wielu typów czy obrazów, ilustrujących graficznie szczegóły Planu Bożego. W Liście do Gal. 4:22-31 Apostoł Paweł wyjaśnia, że osoby, których historie były zapisane i zachowane od czasów starożytnych, są jak gdyby aktorami odtwarzającymi w sposób alegoryczny realia dotyczące Bożego Planu Zbawienia. Ich zaistnienie było jedynie cieniem przyszłej rzeczywistości.

Mając Boskie objawienie dane przez św. Pawła, że dwie żony Abrahama, Sara i Hagar, przedstawiają dwa przymierza, możemy być pewni, że inne, powiązane z nimi osoby, oraz wszystkie związane z nimi wydarzenia są niezmiernie ważne dla antytypicznych celów. Hagar, będąca służebnicą, przedstawia Przymierze Mojżeszowe (Zakonu), które za czasów Pawła było rozumiane jako trzymające w niewoli Jerozolimę, miasto, które przedstawiało naród jako całość.

Oczywiście chrześcijanie z Galacji byli w błędnym przekonaniu, że oni powinni podlegać Żydowskiemu Zakonowi, ale Apostoł Paweł usilnie nakłaniał ich: „Stójcie tedy w tej wolności, którą nas Chrystus wolnymi uczynił, a nie poddawajcie się znowu pod jarzmo niewoli” (Gal. 5:1). Oni byli teraz dziećmi wolnej kobiety (Sary) – dziećmi obietnicy (Gal. 4:26,28,31), antytypicznego Izaaka, który przedstawiał Chrystusa, zarówno Jezusa, Głowę, i Kościół, Jego Ciało (Gal. 3:16,29). Abraham w różny sposób przedstawiał działania samego Boga, a jego złożenie Izaaka w ofierze jest wyraźnym typem Niebiańskiego Ojca, który dał swego jednorodzonego Syna za grzechy świata (Żyd. 11:17-19).

Dlatego jest oczywiste, że przez opowiedzenie wydarzeń z Wieku Patriarchów Bóg dostarczył *typicznych* przedstawień mnóstwa szczegółów ze swojego Planu, który jedynie w krótkości nakreślił Ojcu Abrahamowi.

TRZECI CEL BOGA W WIEKU PATRIARCHÓW

Chociaż, jak mogliśmy zauważyć, patriarchowie i matriarchowie świadomie, poprzez słowo mówione czy pisane, lub nieświadomie, poprzez ich działania, byli użyci przez Boga do wyrażenia Jego zamiarów wobec późniejszych pokoleń, to ich wiara i posłuszeństwo zapewni im we właściwym czasie *osobistą* nagrodę.

Boski zbawczy plan jest ześrodkowany w Chrystusie – Jezusie i Kościele, którzy podczas Tysiącletniego Królestwa mają być Królami i Książętami, kierując wielkim dziełem restytucji ze swego niebiańskiego tronu (Obj. 3:21). Ale to Królestwo będzie miało także swoich ziemskich przedstawicieli, działających w ścisłym związku z tymi niebiańskimi panującymi władzami. Nasz Pan Jezus powiedział, że świat ujrzy w Królestwie Abrahama, Izaaka, Jakuba i wszystkich proroków i że wielu przybędzie z oddali, aby zająć tam swoje miejsca (Łuk. 13:28,29). Ci wierni słudzy Boga nie byli powołani do niebiańskiego dziedzictwa, ale ich udział w dziele Królestwa będzie bardzo realny, polegający na wprowadzaniu do stosowania na ziemi nauk pochodzących z niebiańskiego Tronu.

To, że Abraham, Izaak i Jakub są osobiście wymienieni przez naszego Pana wydaje się, że jest szczególnie stosowne. Każdy z nich otrzymał obietnice Bożego Przymierza, a Królestwo, które wkrótce nadejdzie to czas, kiedy nastanie długo oczekiwane błogosławienie „wszystkich narodów ziemi”. Ci Patriarchowie będą się z pewnością radować ze swoich przywilejów udzielania tych błogosławieństw pod rządami Chrystusa, prawdziwego Nasienia.

Apostoł Paweł w Liście do Żydów 11 daje dodatkowe świadectwo, wyliczając szczegółowo żywoty wielu pobożnych mężczyzn i niewiast z czasów Starego Testamentu, których wiara została im poczytana ku usprawiedliwieniu (Gal. 3:6). Niektórzy spośród wymienionych żyli przed Abrahamem, wskazując, że to Przymierze będzie działać również wstecz. Niektóre postaci są bardzo dobrze znane z Biblii. Inne są jeszcze anonimowe, ale większość z nich cierpiała z powodu skrajnych prześladowań i odrzucenia przez własne rodziny – „aby lepszego dostąpili zmartwychwstania” (Żyd. 11:35). I wszyscy okazali tę wiarę, bez której niemożliwe jest podobanie się Bogu (Żyd. 11:6). Ci starożytni – patriarchowie i matriarchowie – chociaż otrzymali „świadectwo przez wiarę”, nadal oczekują na swoją nagrodę. Oni „nie dostąpili [wypełnienia się] obietnicy. Przeto, że Bóg o nas coś lepszego przejrzał [wybrany Kościół, duchowe nasienie], aby oni bez nas nie stali się doskonałymi” (Żyd. 11:39,40).

Podczas ich zmartwychwstania doskonałe nowe życie otrzymane przez Patriarchów przyjdzie od tego Jedynego, nazwanego „ojcem wieczności” (Izaj. 9:6), który jest także – paradoksalnie – Nasieniem Obietnicy, ich Mesjaszem. W ten sposób Psalmista, mówiąc proroczo do naszego Pana, powiedział: „Miasto ojców twych będziesz mieć synów twych.” A ich przyszłe zaszczytne stanowisko jest opisane słowami: „... których postanowisz książętami po wszystkiej ziemi” (Ps. 45:17).

KONIEC WIEKU

Wiek Patriarchów skończył się wraz ze śmiercią Jakuba. Dalej od tego czasu Bóg zajmował się na podstawie Przymierza nie z jednym Patriarchą w pewnym czasie, ale z całym narodem Izraelskim. W następnym artykule z tej serii prześledzimy zarządzenia Boskiego Przymierza dla Jego wybranego ludu podczas „Wieku Żydowskiego” – drugiego okresu „Teraźniejszego złego świata”.

BS '02,54-57

Ciekawostki ...

Rzadko rozważanym czynnikiem w rozwoju kryzysu na Bliskim Wschodzie jest egzystencja i ciężkie położenie palestyńskich chrześcijan. Ktoś mógłby pomyśleć, że jest to paradoks. Zanim Izrael został ustanowiony jako państwo, Palestyna była miejscem zamieszkiwanym przez Żydów, Muzułmanów i Chrześcijan. W minionych dekadach populacja Zachodniego Brzegu i Gazy składała się przynajmniej z 15 % palestyńskich chrześcijan. W ostatnich latach chrześcijańska społeczność zmniejszyła się do 2 %. Oszacowano, że w Izraelu i na terytoriach palestyńskich pozostało mniej niż 150,000 chrześcijan. Ci chrześcijanie w przeważającej części są ortodoksyjnymi grekokatolikami, rzymskokatolikami, a w mniejszej części składają się z protestantów, chrześcijan kościoła ormiańskiego i koptyjskiego.

Istnieje kilka powodów exodusu chrześcijan. W głównych miastach, gdzie mieszkają – w Jerozolimie, Betlejem i Ramallah – chrześcijanie są ogólnie lepiej wykształceni i żyją w większym dobrobycie niż ich muzułmańscy sąsiedzi. Wielu emigruje w poszukiwaniu lepszej pracy i lepszego życia. Wielu z nich traci nadzieję z powodu ciągłej przemocy i załamania się procesu pokojowego oraz perspektywy wychowywania dzieci w atmosferze codziennej niepewności. Wzrost islamskiej wojowniczości również jest tutaj czynnikiem, chociaż mocno kwestionowanym. Niektórzy palestyńscy badacze stanowczo zaprzeczają, że chrześcijanie opuszczają ten region z powodu strachu przed muzułmańskim ekstremizmem, ponieważ przez lata stosunki pomiędzy muzułmanami i chrześcijanami ogólnie były dobre. Lecz rosnąca siła islamskich grup takich jak Hamas, niechybnie martwi niektórych chrześcijan.

Decyzja o opuszczeniu często jest bolesna. Ci, którzy emigrują, przysyłają pieniądze do swoich miast i wsi. Oni ofiarują pieniądze palestyńskim uniwersytetom, szpitalom i organizacjom dobroczynnym. Istnieje silna więź pomiędzy chrześcijańską diasporą, a tymi którzy pozostali.

Chrześcijanie, podobnie jak Muzułmanie sprzeciwiają się ciągłej izraelskiej okupacji dużych części Zachodniego Brzegu i Gazy. Jedną z najlepiej znanych palestyńskich chrześcijanek, Hanan Ashrawi, która w audycjach radiowych często przemawia w palestyńskiej sprawie, jest poważana zarówno przez chrześcijan jak i muzułmanów za wyraźną obronę praw Palestyńczyków.

— British Broadcasting Corporation (BBC)

BS '02.57

PYTANIA BIBLIJNE

P Od lat Izrael jest w gotowości obronnej przeciw potencjalnie wrogim siłom na Bliskim Wschodzie i w Palestynie, a obecnie walczy z tym, co uznaje jako terroryzm. Czy w prorocत्वach jest jakaś wskazówka mówiąca, jaki będzie rezultat tych wszystkich kłopotów?

O Izrael, odkąd w 1948 r. stał się narodem-państwem, nigdy nie doświadczył pokoju. W obecnej akcji odwetowej za terroryzm i gwałtowną penetrację jego granic, Izrael walczy o swą narodową egzystencję. Obecne problemy na Bliskim Wschodzie są nie do rozwiązania przez człowieka. Współczujemy Izraelowi w jego ciężkim położeniu, chociaż niewątpliwie po obu stronach konfliktu jest popełniana niesprawiedliwość.

Wciąż zmieniające się wydarzenia w tym regionie uniemożliwiają przewidzenie, jakie warunki będą w następnym tygodniu, a tym bardziej w nadchodzących miesiącach. Chociaż wydaje się, że Biblia nie mówi, co nastąpi w niedługim czasie, to

jednak są wersety, które ujawniają, co się stanie na dłuższą metę. Zatem możemy ufać w zapewnienie, że niezależnie od tego jak ponura jest lub staje się obecna sytuacja, Izrael jest w ziemi, w której zostanie (Amos 9:14,15).

Wkładając słowa w usta wrogów Izraela, Ezech. 38:11 mówi: „Wtargnę do ziemi, w której są wsie; przypadnę na spokojnych i bezpiecznie mieszkających, na wszystkich, którzy mieszkają bez muru, a zawór i bram nie mają.”

Chociaż obecnie nie jesteśmy w stanie zrozumieć pełnego znaczenia tego fragmentu, to wydaje się, że on sugeruje, iż nadejdzie czas, kiedy Izrael będzie w stanie pokoju z sąsiadami. W świetle historii tego regionu trudno zrozumieć, w jaki sposób do tego dojdzie, szczególnie biorąc pod uwagę obecny konflikt, jednak niewątpliwie Bóg jest zdolny odpowiednio ukształtować sprawy, jak tego dokonał tworząc państwo Izrael z szeroko rozproszonego ludu.

Zgodnie z kontekstem, ten czas nadejdzie krótko przed drugą fazą „ucisku Jakubowego” (Jer. 30:1-11; Ezech. 38 i 39; Zach. 12:1-9; 14:1-3). Pierwsza jego faza zaczęła się pod koniec XIX wieku, prześladowaniem skierowanym przeciw społeczności żydowskiej rozproszonym wówczas poza granicami, szczególnie w Rosji. Boskim celem tego ucisku było ponaglenie ludu żydowskiego do powrotu do ich ojczyzny jako przygotowanie do ustanowienia Królestwa Bożego na ziemi. Okazuje się, że ta faza trwa nadal i w końcu doprowadzi do ostatecznego ukarania Izraela z powodu jego niewiary. Wówczas narody zostaną pobudzone do splądrowania Izraela, który w rozpaczy i strachu przed zniszczeniem będzie wołał do Pana, aby go ocalił. Pan będzie interweniował w cudowny sposób i pokona ich wrogów (Zach. 14:3).

Celem i rezultatem tego ucisku będzie ostatecznie otwarcie ich oczu, aby przyjęli swego Mesjasza. W ostatniej części Zach. 12:10 w tłumaczeniu Żydowskiego Towarzystwa Wydawniczego Ameryki (tłumaczenie Lessera) czytamy: „i patrzeć będą na Mnie, ponieważ go przebili; i będą go oplakiwać, jak się oplakuje jedyne go syna, będą w żalu z powodu niego, jak się żałuje swego pierworodnego.”

Krótko po tym, ten płacz obróci się w radość,

ponieważ ich grzechy będą im odpuszczone, a Pan ustanowi z nimi Nowe Przymierze (Jer. 31:31-34; Rzym. 11:25-27). Jakiś czas później, narody pogańskie, skruszone czasem ucisku, dowiedzą się o dobroczynnych zarządzeniach, z których Izrael będzie korzystać i zapragną podobnych błogosławieństw dla siebie (Iz. 2:1-3; Zach. 8:20-23). W odpowiedzi na ich błagania o pomoc, Królestwo ze swymi zarządzeniami będzie ustanawiane w jednym kraju po drugim, aż stanie się wszechświatowym imperium (Dan. 2:44; 7:27). Izrael będzie miał przywilej nawracania i błogosławienia pogańskiego świata. Z Jeruzalem jako światową stolicą, Izrael utworzy ziemską fazę Królestwa.

Gdy żyjący wówczas mieszkańcy ziemi uczynią postęp w wielkim dziele restytucji, groby wydadzą swoich umarłych i zło na ziemi zacznie być wykonywane (Izaj. 25:6-9; Jan 5:28,29; Dz.Ap. 3:19-21).

Problemy na Bliskim Wschodzie, z Izraelem w centrum, są nieustające i często wydają się beznadziejne. Jednakże, możemy polegać na Boskiej obietnicy, że Izrael, cały Bliski Wschód i cały świat ludzkości, zarówno żywi jak i umarli, będą mieć promienną, błogosławioną i spokojną przyszłość (Ps. 46:9-12; Ps. 67).

BS '02,58

Plan Konwencji

GENERALNA KONWENCJA

organizowana przez

Świecki Ruch Misyjny „Epifania”

Piątek, Sobota, Niedziela
12, 13, 14 lipca 2002 roku

L U B L I N

Przewodniczący: . . br. Jan Łagowski

Zastępca: br. Jan Chmielewski

Akompaniator: br. Emil Zwoliński

Piątek, 12 lipca

„Jeśli was Syn wyswobodzi,
prawdziwie wolnymi będziecie” – Jana 8 : 36

10⁴⁰ – 11⁰⁰ Nabożeństwo poranne: br. Piotr Czornij
11⁰⁰ – 11²⁰ Powitanie: br. Cyryl Pakuła
11²⁰ – 12²⁰ Wykład: br. Stanisław Piętka
13⁰⁰ – 14⁰⁰ Wykład: br. Adam Urban
14⁴⁰ – 16⁰⁰ Wykład: br. Dymytro Markowec

Sobota, 13 lipca

„Szatan sam przemienia się w Anioła światłości. Nie wielka tedy, jeśli tedy słudzy jego przemieniają się jakoby byli sługami sprawiedliwości” – 2 Kor. 11:14,15

9⁰⁰ – 10³⁰ Zebranie świadectw: br. Jan Ozimek
11⁰⁰ – 12⁰⁰ Wkład do chrztu: br. Piotr Ozimek
12⁰⁰ – 12³⁰ Symbol chrztu

13²⁰ – 14³⁰ Sympozjum:

„Napisz rzetelnie na tablicach” – Abak. 2:2

1. Świat, który był br. Antoni Pikor
2. Teraźniejszy zły świat br. Paweł Piętka
3. Świat przyszły br. Grzegorz Nowak

Niedziela, 14 lipca

„Wszelka gorzkość, i zapalczywość, i gniew, i wrzask, i bluźnierstwo, niech będzie odjęte od was, ze wszelką złością” – Efez. 4 : 31

8⁰⁰ – 9³⁰ Zebranie świadectw: br. A. Bochniak
10⁰⁰ – 11³⁰ Odpowiedzi na pytania: br. Piotr Woźnicki
12⁰⁰ – 13⁰⁰ Wykład: br. Marian Olekszy
13⁰⁰ Zakończenie – uczta miłości: . . br. Jan Łagowski

GENERALNA KONWENCJA

organizowana przez
Świecki Ruch Misyjny „Epifania“

Poniedziałek, Wtorek, Środa
15, 16, 17 lipca 2002 roku

RZESZÓW

Przewodniczący: br. Stanisław Piętka
Zastępca: br. Jan Szwed
Akompaniator: br. Emil Zwoliński

Poniedziałek, 15 lipca

*„Choćbym wynalazł na żywność ubogich wszystkie
majątkość moją . . . a miłością bym nie miał,
nic mi to nie pomoże” – 1 Kor. 13 : 3*

9⁰⁰ – 9²⁰ Nabożeństwo poranne: br. Z. Kosiński
9²⁰ – 9⁴⁰ Powitanie br. Stanisław Ozimek
9⁴⁰ – 10⁴⁰ Wykład: br. Stefan Nowak
11²⁰ – 12²⁰ Wykład: br. Józef Montewski
13⁰⁰ – 14⁰⁰ Wykład: br. Jan Łagowski
14⁴⁰ – 15⁴⁰ Wykład: br. Mychajło Roszko (*Ukraina*)

Wtorek, 16 lipca

„Bądźcie napełnieni duchem” – Efez. 5 : 18

9⁰⁰ – 10³⁰ Zebranie Świadectw . br. Henryk Bacik
11⁰⁰ – 12⁰⁰ Wykład: br. Jan Chmielewski
12⁴⁰ – 13⁴⁰ Wykład do chrztu. . . br. Eliaz Grodziński
13⁴⁰ – 14²⁰ Symbol chrztu
15⁰⁰ – 16³⁰ **Symposium:** „Radość o poranku“
1. Proroctwo podstawą wiary br. Leszek Rzepkowski
2. Jaśniejsze światło br. Jan Ryl (*Tychy*)
3. Tysiąclecie br. Marek Urban

Środa, 17 lipca

*„Człowieka polegającego na tobie zachowywaj w pokoju“
– Izaj. 26 : 3*

9⁰⁰ – 10³⁰ Zebranie świadectw . . . br. Wł. Zelent
11⁰⁰ – 12³⁰ Odpowiedzi na pytania br. Piotr Woźnicki
13⁰⁰ – 14⁰⁰ Wykład: br. Henryk Oleksy
14⁰⁰ Zakończenie – uczta miłości . . br. Stanisław Piętka

GENERALNA KONWENCJA

organizowana przez
Świecki Ruch Misyjny „Epifania“

Piątek, Sobota, Niedziela
19, 20, 21 lipca 2002 roku

WROCŁAW

Przewodniczący: br. Cyryl Pakuła
Zastępca: br. Leszek Szpunar
Akompaniator: br. Emil Zwoliński

Piątek, 19 lipca

*„Izali nie mam pić kielicha tego, który mi dał Ojciec?“
– Jana 18 : 11*

9⁰⁰ – 9²⁰ Nabożeństwo poranne: . . . br. Paweł Piętka
9²⁰ – 9⁴⁰ Powitanie: . . . br. Józef Ryl
9⁴⁰ – 10⁴⁰ Wykład: br. Leszek Szpunar
11²⁰ – 12²⁰ Wykład: br. Piotr Woźnicki
13⁰⁰ – 14⁰⁰ Wykład: br. Bronisław Bacik
14⁴⁰ – 15⁴⁰ Wykład: br. Mychajło Chilczuk (*Ukraina*)

Sobota, 20 lipca

*„Jam jest ona winna macica prawdziwa, a Ojciec mój jestci
winiarzem. Każdą latorośl, która we mnie owocu nie
przynosi, odcina, a każdą, która przynosi owoc, oczyszcza,
aby obfitszy owoc przynosiła” – Jana 15 : 1, 2*

9⁰⁰ – 10³⁰ Zebranie świadectw . . br. Czesław Kucharz
11⁰⁰ – 12⁰⁰ Wykład: br. Alfred Szwed
12⁴⁰ – 13⁴⁰ Wykład do chrztu. . . br. Eliaz Blecharczyk
13⁴⁰ – 14²⁰ Symbol chrztu
15⁰⁰ – 16³⁰ **Symposium:** „Dwa zbawienia“
1. Znaczenie zbawienia br. Wł. Sułja
2. Niebiańskie zbawienie. br. T. Domaradzki
3. Ziemskie zbawienie br. Piotr Czornij

Niedziela, 21 lipca

*„Jam się na to narodził, i na tom przyszedł na świat, abym
świadectwo wydał prawdzie” – Jana 18 : 37*

8⁰⁰ – 9³⁰ Zebranie świadectw . . . br. P. Kucharski
10⁰⁰ – 11³⁰ Odpowiedzi na pytania br. Piotr Woźnicki
12⁰⁰ – 13⁰⁰ Wykład: br. Juliusz Walczak
13⁰⁰ Zakończenie – uczta miłości . . br. Cyryl Pakuła

GENERALNA KONWENCJA

organizowana przez
Świecki Ruch Misyjny „Epifania”

Poniedziałek, Wtorek, Środa
22, 23, 24 lipca 2002 roku

BYDGOSZCZ

Przewodniczący: br. Marian Olekszy
Zastępca: br. Henryk Bacik
Akompaniator: br. Emil Zwoliński

Poniedziałek, 22 lipca

„Bliski jest Pan tym, którzy są skruszonego serca, a utra-
pionych w duchu zachowuje. Wiele złego przychodzi na
sprawiedliwego; ale z tego wszystkiego wyrzywa go Pan”
– Ps. 34 : 19, 20

9⁰⁰ – 9²⁰ Nabożeństwo poranne: . . . br. T. Domaradzki
9²⁰ – 9⁴⁰ Powitanie: . . . br. Jerzy Szpunar
9⁴⁰ – 10⁴⁰ Wykład: br. Feliks Kucharz
11²⁰ – 12²⁰ Wykład: br. Jarosław Szul
13⁰⁰ – 14⁰⁰ Wykład: br. Waclaw Szpunar
14⁴⁰ – 15⁴⁰ Wykład: br. Wasyl Matjaszczuk (Ukraina)

Wtorek, 23 lipca

„A jeśli kto o swoich . . . starania nie ma, wiary się zaprzął,
i gorszy jest niż niewierny” – 1 Tym. 5 : 8

9⁰⁰ – 10³⁰ Zebranie świadectw: . . br. Zygmunt Lewicki
11⁰⁰ – 12⁰⁰ Wykład: br. Jan Ryl (Wrocław)
12⁴⁰ – 13⁴⁰ Wykład do chrztu . . . br. Otton Ryl
13⁴⁰ – 14²⁰ Symbol chrztu
15⁰⁰ – 16³⁰ **Symposium:**
„Powrót naszego Pana” – Ew. Jana 14:3
1. Cel Powrotu br. Łukasz Bednarz
2. Sposób Powrotu br. Bronisław Joniec
3. Czas Powrotu br. Zdzisław Kosiński

Środa, 24 lipca

„Wiele może uprzejma modlitwa sprawiedliwego”
– Jak. 5 : 16

9⁰⁰ – 10³⁰ Zebranie świadectw: . . . br. Piotr Czornij
11⁰⁰ – 12³⁰ Odpowiedzi na pytania: . br. Piotr Woźnicki
13⁰⁰ – 14⁰⁰ Wykład: br. J. Spadziński
14⁰⁰ Zakończenie – uczta miłości: . . br. M. Olekszy

GENERALNA KONWENCJA

organizowana przez
Świecki Ruch Misyjny „Epifania”

Piątek, Sobota, Niedziela
16, 17, 18 sierpnia 2002 roku

KATOWICE

Przewodniczący: br. Kazimierz Kielbowicz
Zastępca: br. Waclaw Jędrzejczyk
Akompaniator: br. Emil Zwoliński

Piątek, 16 sierpnia

„Za wszystko dziękujcie” – 1 Tes. 5 : 18

12⁰⁰ – 12²⁰ Nabożeństwo poranne: . br. Zygmunt Lewicki
12²⁰ – 12⁴⁰ Powitanie . . . br. Jan Ozimek
12⁴⁰ – 13⁴⁰ Wykład: br. Bogusław Zenderowski
14²⁰ – 15²⁰ Wykład: br. Stepan Łychowicz (Mołdawia)
16⁰⁰ – 17⁰⁰ Wykład: wakat

Sobota, 17 sierpnia

„Ducha nie zagaszajcie” – 1 Tes. 5 : 19

9⁰⁰ – 10³⁰ Zebranie świadectw: . br. K. Kielbowicz
11⁰⁰ – 12⁰⁰ Wykład: br. Piotr Woźnicki
12⁴⁰ – 13⁴⁰ Wykład do chrztu: . . . br. Stanisław Ozimek
13⁴⁰ – 14²⁰ Symbol chrztu
15⁰⁰ – 16³⁰ **Symposium:**
„Zachowany mocą Bożą” – Psalm 16:2
1. Znaczenie Tożsamości br. Józef Lejkowski
2. Co mówi Biblia o życiu i śmierci br. Jan Grochowicz
3. Co mówi Biblia o zmartwychwstaniu . . br. Piotr Kucharski

Niedziela, 18 sierpnia

„Wszystkiego doświadczajcie, a co jest dobrego,
tego się trzymajcie” – 1 Tes. 5 : 21

9⁰⁰ – 10³⁰ Zebranie świadectw: . . . br. A. Bochniak
11⁰⁰ – 12³⁰ Odpowiedzi na pytania: br. Piotr Woźnicki
13⁰⁰ – 14⁰⁰ Wykład: br. Ryszard Wojtko
14⁰⁰ Zakończenie – uczta miłości: . . br. K. Kielbowicz